

[Socialministeren]

med skolen, ikke at kunne få arbejde eller uddannelsesplads, da at opleve, at samfundet ikke har brug for dem.

Den forebyggende indsats er rettet mod de mennesker, der ikke kan tåle at komme til at gå passivt. Vi ved bl.a. fra undersøgelser fra Socialforskningsinstituttet, at kommer de til at gå over 3 måneder, er der en risiko for, ikke at flertallet bliver socialt skadet, men at en eller anden procentdel af dem bliver socialt skadet, forstået på den måde, at der pludselig så skal noget helt andet til for at få dem ind et fornuftigt forhold til det at gå på arbejde. Det bliver pludselig en revalideringsindsats og en helt særlig indsats, som vi kender fra alle mulige andre ordninger, der skal til.

Jeg tror altså, at det efter den debat, vi har haft i dag, er vigtigt at slå fast, at dette lovforslag er en forebyggende indsats mod, at nogle bliver socialt skadet ved at gå ledige. Det kan man så ryste på hovedet af; men det er altså meningen med den.

Derefter vil jeg vende mig til de mere detaljerede indvendinger, der har været om, at indsatsen for de 18-19-årige, som fru Pernille Forchhammer sagde, var alt for lille, at det er ikke det største problem. Det er jeg enig i, men det er en forebyggende indsats, og derfor ligger den i Socialministeriet. Der er meget store problemer med ledige og med langtidsledige. Vi har måttet konstatere, at sådan som vi hidtil har indrettet os, har vi eksempler på, at folk har gået både 4, 5, 6 og 7 gange på beskæftigelsesprojekter uden at blive i stand til derefter så at sige at hænge fast i det almindelige arbejdsmarked, fordi de har været socialt skadede, de er ikke i stand til at klare et job. Der har måske heller ikke været et job til dem; det er så en anden ting. Det bliver så dem, der er dårligst i stand til at hænge fast, der bliver de udstødte. Det er ikke udtryk for, at jeg mener, at dette socialt set er det største problem; det er ikke et katastrofeforslag, eller hvad man vil kalde det. Det drejer sig om forebyggelse. Hele diskussionen her i dag viser egentlig, hvor svært det er at sætte ind med forebyggelse. For man kan altid påpege, at de, der først er kommet til skade, bør behandles først. Derfor kan man næsten aldrig afse tid og kræfter til at forebygge. Derfor vil jeg altså gerne have, at vi diskuterer tingene ud fra det og ikke ud fra, at dette løser alle verdens problemer.

Fru Pernille Forchhammer sagde, at man her skulle tilbyde de unge under 20 år et job uden hensyn til den enkelte situation. Det er ikke rigtigt. Der skal foretages en vurdering af det sociale udvalg. De, der ikke skal have tilbudt dette arbejde, er dem, som vi i anden sammenhæng ville kalde egentlige sociale klienter, hvor der skal noget andet til, hvor der er tale om behov for en egentlig optræning, en egentlig revalidering, eller hvad det kan være. Der er tale om unge mennesker, hvis eneste problem er, at de ikke fik et job, da de var færdige med skolen, eller at de ikke kom ind på den uddannelsesinstitution, de ønskede sig. Det er to i hvert fald helt forskellige kategorier formentlig. Der er nok mange, der har, men der vil i hvert fald være nogle, som ikke har nogen som helst sociale problemer, og de kan umiddelbart gå ud og yde det arbejde, som passer til det antal kroner, de skal have, punktum færdig, ud fra den betragtning, at det er rimeligt og rigtigt, at man yder noget for det, man får. Dem behøver man ikke at gøre noget specielt ved.

Så er der nogle andre, som er kommet bagest i køen, da man skulle søge job, fordi de er lidt langsomme eller de har været uheldige, eller hvad det nu kan være. Dem kan man tilbyde yderligere nogen uddannelse. Vi har ikke økonomisk kunnet komme længere end op på 5 timer. Meningen med det er naturligvis ikke, at det skal være kompetencegivende uddannelse i egentligste forstand. Det er jeg helt enig med kritikerne i, at det kan man ikke få på 5 timer. Meningen er, at der dér skal ske en egentlig grundig erhvervsvejledning, så man kan få folk sluset over i de uddannelser, i de beskæftigelsesprojekter, eller hvad det nu kan være, der er bedst egnet til vedkommende. Det bliver beskæftigelseskonsulenternes og de sociale udvalgs opgave at finde ud af, hvor folk passer bedst. Det er meningen med det, og så har man altså dette tidsrum på 5 måneder til at finde ud af det.

Erfaringerne fra de kommuner, som har givet unge en sådan jobgaranti, er, at de kommer ud af systemet igen i løbet af 2 måneder. Det er derfor, vi har sat grænsen til 5 måneder. Det er netop for at markere, at dette bestemt ikke er noget, der kan frelse nogen som helst. De 5 måneder, hvor de yder et stykke arbejde for den kontanthjælp, de har krav på, skal bruges til at finde ud af, hvor de så skal hen. Det er det, der